

Момчето с крака като светкавици

Издателство „Фюм“

Момчето с крака като светкавици

Сали Гарднър

Илюстрации Лидия Кори

На Лидия с цялата моя любов

The Boy With the Lightning Feet

Text © Sally Gardner 2006

Illustrations © Lydia Corry 2006

All right reserved

2013, Orion Children's Books

a division of the Orion Publishing Group Ltd

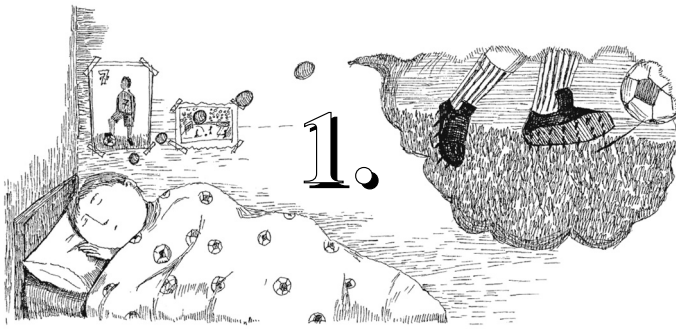
Момчето с крака като светкавици

© Издателство „Фюм“, 2015

Превод Екатерина Митренцева

Редактор Албена Раленкова

ISBN 978-619-199-030-6

Тими Туинкъл беше порядъчно закръглен. Неговата голяма любов беше футболът, а голямата му мечта беше да играе футбол. Но Тими нямаше нищо общо със спорта. Всъщност той си знаеше, че не може да прави нищо друго, освен да яде.

Онова, което Тими Туинкъл не знаеше, беше, че в краката му се крие истинска магия.

Не през целия си живот Тими беше дебел. Всичко започна, след като баба му внезапно умря, докато купувала семенца за птици в магазина за храна на животни. След това, като гръм от ясно небе, майка му, която винаги беше разчитала на дядо му и на баба му да ѝ помагат да се грижи за Тими, реши да зареже всичко и да започне нов живот в Испания. В интерес на истината, тя не каза, че ще направи това. Просто каза на дядо Туинкъл, че отива на почивка, за да събере тен.

– Нали знаещ, тате – каза тя на дядото на Тими, – когато се появи Тими, бях просто едно дете и още не съм си поживяла.

– Аха – отвърна дядото на Тими, който напоследък се беше отказал да говори с изречения и казваше само „да“ и „не“, като каубоите в старите филми, които двамата с внука му обичаха да гледат по телевизията.

– Значи нямаш нищо против да се грижиш сам за Тими седмица-две? – попита майка му и обърна табелката на вратата на сладкарското магазинче от „Отворено“ на „Затворено“.

– Не – отвърна дядото.

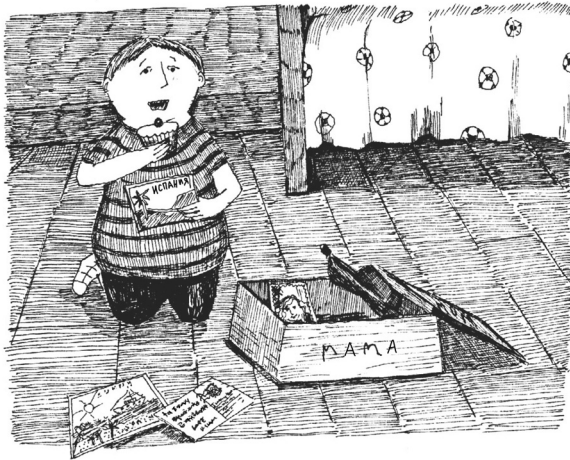
– Като направя това, което съм си навила на пръста, ще се върна и тогава може пак да отворим сладкарницата – обеща майка му.

Това беше всичко. Тя облече розовия си потник с бляскави нишки в плата и замина към аерогарата с еднопосочен билет.

Когато минаха две седмици и майка му не се върна, Тими усети, че е страшно гладен. Година след като тя замина, той усещаше постоянен глад и след две години беше едно много дебело момче. Беше открил, че храната запълва зейналата празнина, в която някога имаше уютно и топло чувство на обич и безопасност.

Тогава Тими беше на седем. Майка му му беше изпратила всичко на всичко три пощенски картички. В първата пишеше: „Ще ми се да си тук, ще ти хареса“, във втората пишеше, че

работи в тапас бар*, а в третата му съобща-
ваше, че се омъжва. Тими сложи картичките в
кутия за обувки заедно с матадорската шап-
ка, която му беше пратила, и с една снимка от
сватбата ѝ. Всеки път, щом помислеше за
майка си, той изпитваше глад.

* Бар, в който пицетата се поднасят заедно с тапас – малки порции храна (мезета), характерни за Испания